

RESSÒ DE LA PARAULA

Ora et labora (IV)

Reconeixem l'estranyesa que poden produir aquestes paraules valorant el treball humà. Els nostres treballs quotidians són una cosa tan concreta i complexa, tan sotmesa a les lleis i a la tècnica, que semblen no tenir res a veure amb l'experiència religiosa profunda.

Però no estem parlant de qualsevol experiència religiosa, sinó de la fe bíblica i cristiana, que no deixa res de l'experiència humana sense il·luminar. I el treball, el seu sentit profund, als ulls de la nostra fe és una de les realitats més importants de la nostra vida.

Així, hem exposat com la persona humana, tota ella, pot veure's «alienada» a través del treball. Però, per a dir això un ha de tenir clar què significa «ser persona total», persona realitzada: és alienador tot el que impedeix aquesta realització com a persona. I segons les paraules del papa Joan Pau II en l'encíclica *Centesimus Annus*, la persona (i la societat) realitzada és aquella que «es transcendeix a si mateixa i viu l'experiència de l'autodonació i de la formació d'una autèntica comunitat humana, orientada al seu destí últim que és Déu».

Curiosament en la tradició bíblica s'aprecia l'alta valoració del treball humà, a la llum del precepte del descans. El mateix Déu, segons el primer relat de la creació, «va treballar durant sis dies creant el món i va descansar el setè». Com un pintor o escultor, que després del treball realitzat s'entregués a l'activitat contemplativa i al gaudi de la bondat i bellesa de l'obra. L'autor deia això, per a fona-

FOTO: PIXABAY

mentar el precepte del dissabte que establiria la Llei: el Dissabte (*Ex 20,8-11; Dt 5,12-15*) és:

- Un dia de llibertat, que posa límit a l'experiència d'alienació (cansament, duresa, desgast), que produeix el treball quotidià. Un moment de recuperació d'humanitat, capaç de superar els ídols que l'han temptat durant el treball.
- Un dia de trobada i contemplació, per a gaudir del bé i de la bellesa de la humanitat, de la creació i del món transformat.
- Un dia de trobada reconfortant amb Déu, a qui torna el món, com únic Senyor, garantia de la nostra llibertat enfront de qualsevol idolatria esclavitzadora.

Tal com sabem, aquest bell significat del Dissabte jueu, va passar a la tradició cristiana del Diumen-

ge per l'evident lògica del que significa Jesucrist i la nostra fe en Ell. Davant l'intent de convertir la llei en instrument de poder adulant el seu sentit profund, Jesús va dir que «el dissabte estava fet per a l'home i no l'home per al dissabte... i que el Fill de l'home té autoritat sobre el dissabte... I veniu a mi i trobareu el vostre descans... I, passat el dissabte, a l'alba el primer dia de la setmana, Maria Magdalena i l'altra Maria van anar a veure el sepulcre» (*Mt 12 i 28*).

Tots consideren que la duresa del treball, el seu efecte alienador, el sofriment que comporta, queda compensat amb el sou o el guany que s'obté. Aquesta és la lògica més humana i ele-

mental. Per al bon cristià tot el treball culmina en el diumenge, concretament en l'Eucaristia del diumenge. En l'Eucaristia el treball recupera la seva dignitat en formar part de l'ofrena d'un món transformat, «el fruit de la terra i del treball de l'home».

La màxima benedictina «ora et labora» no és exactament una distribució de tasques o obligacions, sinó la proclamació d'un treball orant i d'una oració que il·lumina i dona sentit al treball.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El progrés dels pobles i la pau (II)

Per precisar la qualitat del desenvolupament, Pau VI, pontífex molt sensible a la dimensió cultural dels problemes, fa referència explícita a l'humanisme planetari en l'encíclica *Populorum progressio*, publicada el 26 de març de 1967 (*PP 42*), és a dir, un humanisme obert harmònicament i jeràrquicament a la totalitat dels valors divins i humans i en un horitzó d'eternitat i d'historicitat.

Un concepte de desenvolupament plenari que pot ser considerat la segona característica del desenvolupament a

la *Populorum progressio*. Comporta dos aspectes estretament units: el desenvolupament de tots els homes i el desenvolupament de cada home. En el primer cas, es tracta de comprendre que el creixement econòmic d'un home exigeix la primacia del ser sobre el tenir, dels valors ètics i espirituals sobre els econòmics. Per a Pau VI, aquests valors són: l'amistat, l'amor, la pregària, la contemplació, la cultura, l'esperit de pobresa, la fe (cf. *PP 20-21*). Pel que fa al desenvolupament de cada persona, l'encícli-

ca precisa que no cal pensar en el propi creixement sense interessar-se pel creixement dels altres. En els dissenys de Déu, cada home és cridat a desenvolupar-se, perquè tota vida és una vocació. Des del seu naixement, ha estat donat a tots com un germen, un conjunt d'aptituds i de qualitats per fer-les fructificar. A més, segons l'encíclica, tot allò que es diu per a cada persona val també per a cada poble: cada poble és el primer responsable del propi creixement, també havent de reconèixer la pròpia depen-

dència dels altres pobles i les influències, positives i negatives, de l'ambient. La tercera característica és que és un desenvolupament solidari i comunitari, en solidaritat amb els altres pobles. Com l'encíclica afirma de manera lapidària: «El desenvolupament integral de l'home no es pot donar sense el desenvolupament solidari de la humanitat» (*PP 43*). Aquest desenvolupament no és facultatiu, sinó una obligació moral per a tothom, individus i pobles.

Mn. Eduard Salinas

ECO DE LA PALABRA

Ora et labora (IV)

Recognecemos la extrañeza que pueden producir estas palabras valorando el trabajo humano. Nuestros trabajos cotidianos son algo tan concreto y complejo, tan sometido a las leyes y a la técnica, que parecen no tener que ver nada con la experiencia religiosa profunda.

Pero no estamos hablando de cualquier experiencia religiosa, sino de la fe bíblica y cristiana, que no deja nada de la experiencia humana sin iluminar. Y el trabajo, su sentido profundo, a los ojos de nuestra fe es una de las realidades más importantes de nuestra vida.

Así, hemos expuesto cómo la persona humana, toda ella, puede verse «alienada», «enajenada» a través del trabajo. Pero, para decir esto uno ha de tener claro qué significa «ser persona cabal», persona realizada: es alienante todo lo que impide esta realización como persona. Y según las palabras del papa Juan Pablo II en la encíclica *Centesimus Annus*, la persona (y la sociedad) realizada es aquella que «se trasciende a sí mismo y vive la experiencia de la autodonación y de la formación de una auténtica comunidad humana, orientada a su destino último que es Dios».

Curiosamente en la tradición bíblica se aprecia la alta valoración del trabajo humano, a la luz del precepto del descanso. El mismo Dios, según el primer relato de la creación, «trabajó durante seis días creando el mundo y descansó el séptimo». Como un pintor o escultor, que tras el trabajo realizado se entregara a la actividad contemplativa y al disfrute de la bondad y belleza de la obra. El autor decía esto, para fundamentar el precepto del sábado que establecería la Ley: el Sábado (*Éx* 20,8-11; *Dt* 5,12-15) es:

- Un día de libertad, que pone límite a la experiencia de alienación (cansancio, dureza, desgaste), que produce el trabajo cotidiano. Un momento de recuperación de humanidad, capaz de superar los ídolos que le han tentado durante el trabajo.
- Un día de encuentro y contemplación, para disfrutar del bien y de la belleza de la humanidad, de la creación y del mundo transformado.
- Un día de encuentro reconfortante con Dios, a quien vuelve el mundo, como único Señor, garantía de nuestra libertad frente a cualquier idolatría esclavizadora.

Como sabemos, este bello significado del Sábado judío, pasó a la tradición cristiana del Domingo por la evidente lógica de lo que significa Jesucristo y nuestra fe en Él. Ante el intento de convertir la ley en instrumento de poder adulterando su sentido profundo, Jesús dijo que «el sábado estaba hecho para el hombre y no el hombre para el sábado... y que el Hijo del hombre tiene autoridad sobre el sábado... Y venid a mí y encontraréis vuestro descanso... Y, pasado el sábado, al amanecer el primer día de la semana, María Magdalena y la otra María fueron a ver el sepulcro» (*Mt* 12 y 28).

Todos consideran que la dureza del trabajo, su efecto alienante, el sufrimiento que comporta, queda compensado con el sueldo o la ganancia que se obtiene. Esta es la lógica más humana y elemental. Para el buen cristiano todo el trabajo culmina en el domingo, concretamente en la Eucaristía del domingo. En la Eucaristía el trabajo recupera su dignidad al formar parte de la ofrenda de un mundo transformado, «el fruto de la tierra y del trabajo del hombre».

La máxima benedictina «ora et labora» no es exactamente una distribución de tareas u obligaciones, sino la proclamación de un trabajo orante y de una oración que ilumina y da sentido al trabajo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Inici de curs a la Cúria diocesana

El divendres 8 de setembre, Naixement de la Benaurada Verge Maria, va ser el dia es-

col·lit per celebrar la missa d'inici de curs amb els treballadors de la Cúria. A les 12.30 h, a la capella de

la Casa de l'Església, es va posar sobre l'altar, simbòlicament, el treball a realitzar durant el proper curs, els reptes i projectes pastorals de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, sota el lema «Som cridats. Cridats a ser poble». En una breu reunió posterior entre els treballadors i el bisbe Agustí, es van puntualitzar aspectes més concrets sobre els objectius de treball i el funcionament de la Cúria per al proper curs.

Aquest context de germanor va ser també ocasió per acomiadar afectuosament la delegada de Mitjans de Comunicació, per part del bisbe Agustí i tots els companys de la Casa, amb una gran mostra d'agraïment.

Trobada d'inici de curs de catequistes a la diòcesi

El proper 1 d'octubre, a les 17 h, els catequistes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat s'aplegaran a la Casa de l'Església amb la presència del bisbe Agustí Cortés.

La intervenció de la Gna. Maria Claustre Solé servirà per aprofundir el lema d'aquest nou curs 2023-2024: «Som cridats. Cridats a ser poble.»

Relleu a la Delegació de Mitjans de Comunicació

Amparo Gómez Olmos, fins ara delegada de Mitjans de Comunicació, passa el testimoni al nou delegat, Gerard Carrion Puig, editor de *Sons de la terra* i *Tot Sardana* a Ràdio Estel. El relleu es va fer efectiu el 15 de setembre passat. Agraïm de cor l'Amparo per aquests 16 anys de vinculació al bisbat i li desitgem el millor.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Lloar Déu és com respirar oxigen pur: et purifica l'ànima, et fa mirar lluny, no et deixa empresonat en el moment difícil i fosc de les dificultats» (21 d'abril).

@Pontifex_es: «Descobrim que som fills de Déu quan descobrim que som germans, fills del mateix Pare. Per això és indispensable formar part d'una comunitat en camí. No podem anar sols cap al Senyor» (24 d'abril).

@Pontifex_es: «Utilitzar les armes per a resoldre els conflictes és signe de feblesa i de fragilitat. Negociar, procedir a la mediació i iniciar la conciliació requereix valentia» (24 d'abril).

@Pontifex_es: «La fe ha estat transmesa de generació en generació amb la vida, amb el testimoni de qui ha portat el foc de l'Evangeli, l'alegria de l'amor de Jesús que salva, l'esperança de la seva promesa. La fe creix amb el testimoni» (27 d'abril).

Càritas i l'emergència del terratrèmol al Marroc

Càritas Espanyola va obrir, el dissabte 9 de setembre passat, la campanya d'emergència «Càritas amb el Marroc». El seu objectiu és canalitzar la solidaritat dels donants d'arreu de l'Estat per atendre l'emergència humanitària provocada pel sisme registrat a les províncies i ciutats de Marràqueix, Tarudant, Chichaua, Uarzazat i Al Hauz (sud del país).

Es tracta del sisme més gran mai registrat al país des de l'any 1900. El sisme va colpejar amb duresa una zona de la serralada de l'Atlas situada al sud de la ciutat turística de Marràqueix. L'epicentre es va localitzar al llogaret d'Iguil (a 63 quilòmetres de Marràqueix) a la província d'Al Hauz. La sacsejada violenta, que va ser sentida a gran part del país magribí prop de divendres a la mitjanit, va causar danys materials, la mort de més de dos mil persones i el col·lapse de diversos edificis d'habitatges. Els equips de rescat busquen supervivents entre la runa amb l'ajuda de milers de voluntaris.

L'equip de Cooperació Internacional de Càritas Espanyola ha contactat amb Càritas Rabat per ofe-

rir acompanyament i suport en la gestió d'aquesta emergència sense precedents a la història recent del país.

El Centre de Pastoral Litúrgica ha elaborat una pregària especial per aquestes intencions que es pot incloure a la Pregària dels fidels de les celebracions litúrgiques:

Per les víctimes i afectats per les catàstrofes naturals: inundacions, incendis, terratrèmols...; darrerament a Grècia, Marroc, Líbia... Que trobin el consol de Déu, l'ajut dels governs i la solidaritat de tothom. PREGUEM.

Por las víctimas y afectados por las catástrofes naturales: inundaciones, incendios, terremotos...; últimamente en Grecia, Marruecos, Libia... Que encuentren el consuelo de Dios, la ayuda de los gobiernos y la solidaridad de todos. OREMOS.

Per col·laborar: **ES06-1491-0001-2130-0011-3288** o bé **ES65-2100-5000-5802-0004-2738**. Bizum: **00526**

Més informació: www.caritassantfeliu.cat

«Les convivències a Tartera ofereixen propostes per millorar la falta de vocacions»

Aquest any 2023, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat van assistir, del 5 al 7 de setembre passat, a les convivències d'inici de curs que van tenir lloc a Tartera (La Cerdanya).

Tal com ens explica el nostre seminarista Juan Eusebio Brea, «un nou curs comporta com és lògic l'alegria de nous reptes que desitgem compartir a la nostra vida com a seminaristes». En Juan Eusebio ressalta l'expressió «vida de seminarista», perquè entre d'altres activitats, el més interessant, des del seu punt de vista, van ser les xerrades participatives que van tenir amb el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Salvador Bacardit. S'hi abordaren des d'aspectes pràctics de la vida interna del seminari, fins a d'altres molt interessants i d'ac-

tualitat, com ho és el problema de la manca de vocacions, del qual aquest any se n'han fet ressò diversos mitjans de comunicació. Segons el seminarista Juan Eusebio «és un problema que recau tant en el desconeixement de "què és un seminarista o què és el que fem", o fins i tot, des de la idea de la manca d'acolliment de les famílies com a opció de vida per als fills pel fet senzill de l'error o el desconeixement absolut».

Davant d'aquesta realitat, els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat presenten diverses idees per millorar aquesta situació, que van des de presentar una millor imatge del seminari i el sacerdot a la pastoral de joves, fins a la realització d'activitats dirigides a promoure el seminari. D'altra banda,

es va plantejar la incorporació dels seminaristes a les delegacions de pastoral vocacional, i fins i tot que hi hagi una acció conjunta entre les delegacions de mitjans de comunicació i de pastoral vocacional amb aquesta finalitat.

Entre les diverses activitats que es van desenvolupar durant les con-

vivències, cal destacar una excursió que van fer tots els seminaristes per les muntanyes de la Cerdanya i, també, el recés que va impartir el director espiritual dels seminaristes, Mn. Pere Montagut. Mn. Montagut es va basar en reflexions sobre els textos de la mare Elvira Petrozzi, fundadora del Cenacle, morta recentment.

AGENDA

Les pintures de Serrasanta a Castelldefels.

Dis-sabte 30 de setembre, a les 12 h, a la Parròquia de Santa Maria. Iniciativa de l'agenda cultural de Catalunya Sacra, apta per a tota la família, per descobrir tot el significat de l'univers pictòric de les pintures de l'anomenada «Capella Sixtina del Baix Llobregat».

Activitat amb reserva prèvia:

cataloniasacra.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14.20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sants Cosme i Damià (anomenats els sants metges), germans bessons i mrs. de Síria, patrons dels metges i farmacèutics.

27. □ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13 / Lc 9,1-6]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Cari-

tat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). Lleida: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Divendres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel,

patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dissabte [Za 2,5-9.14-15a / Sl: Jr 31 / Lc 9,43b-45]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliastes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o bé, més breu: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

Diumente XXV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Els meus pensaments no són els vostres»

De vegades, sota capa de justícia, en realitat s'hi amaga l'enveja i la incapacitat d'acceptar la generositat quan afecta els altres. Ho veiem en la paràbola d'avui. *Un propietari surt de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya fent tractes per un jornal. Però surt també a mig matí, pels volts de migdia i a mitja tarda i fins i tot una hora abans de pondre's el sol. A l'hora de cobrar l'amo diu a l'encarregat: Comença pels que han vingut més tard i acaba pels primers. Ja sobta això. Però encara més quan vingueren els que feia una hora que treballaven i cobraren el jornal sencer. Això va suscitar en els primers treballadors l'esperança que cobrarien molt més, però van cobrar el mateix jornal. I llavors la protesta: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres. Però com diu l'amo: No havíem fet tracte per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. L'amo no comet cap injustícia; simplement és molt generós amb els últims que no mereixerien tant. I això és el que no entenen els primers treballadors. Ens passa a nosaltres: creiem que tenim més drets que ningú; som de la primera hora i oblidem les paraules de Jesús: Tens enveja perquè jo soc generós? Déu no és injust mai però és molt generós amb aquells que no tindrien dret a esperar res. Tot és fruit de l'amor de Déu, igual per a tots, generós amb tothom. No són les nostres obres el que compta sinó l'amor total de Déu. No tenim mèrits davant Déu. Així es compleix el que diu la primera lectura: Els meus pensaments no són els vostres i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Pau a la segona lectura es planteja què és millor: morir i trobar-se amb Crist o continuar ajudant els cristians aquí a la terra. La seva única preocupació és Crist: Per a mi, viure és Crist i morir em seria un guany. Però no parla de recompenses, sinó de ser fidel a la seva missió i d'ajudar les comunitats cristianes amb total desinterès.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

▶ Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just." I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: "Què feu aquí tot el dia desvagats?" Ells li contesten: "És que ningú no ens ha llogat!" Els diu: "Aneu també vosaltres a la meua vinya." Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: "Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers." Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: "Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor." Ell va respondre a un d'aquests: "Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós?" Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca.

Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia.

Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: "Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido". Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?". Le respondieron: "Nadie nos ha contratado". Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña". Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros". Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado solo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno". Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quieran en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?" Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos.»